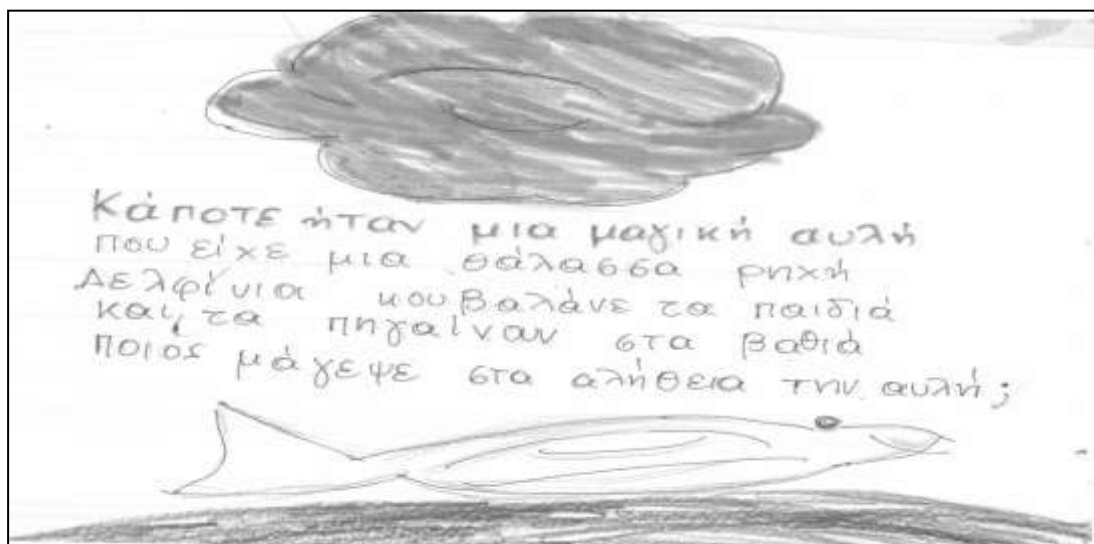

Η ΜΑΓΕΜΕΝΗ ΑΥΛΗ ΚΙ Η ΧΑΜΕΝΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Διάλειμμαααααα !!! φωνάξαμε δυνατά και τρέξαμε όλοι στην αυλή. Μας περίμενε ο ήλιος χαμογελαστός και όλα τα παιχνίδια της αυλής. Ωραίαααα, που θα παίζουμε! Μόνο αυτό σκεφτόμασταν καθώς τρέχαμε πάνω στο στενό δρομάκι, που οδηγεί στην αυλή του σχολείου. Θα γλιστρίσουμε στην τσουλήθρα, θα κουνηθούμε στις τραμπάλες, θα κυλιστούμε στο χώμα, θα μαζέψουμε λουλουδάκια, θα παίξουμε μπάλα ! Το πιο αγαπημένο μας μέρος είναι η αυλή, γιατί εκεί μα τι είναι αυτό, τι έγινε ; Ααααα ! Μπαίνουμε σε ένα σύννεφο, γκρίζο και μουντό σαν αυτό του ουρανού, μόνο που είναι κάτω στη γη. Ας προχωρήσουμε προσεκτικά. Μα πού είναι η αγαπημένη μας αυλή. Αααα Να! Επιτέλους. Η αυλή μας είναι μαγεμένηηηη! Τα δέντρα περπάτησαν και ενώθηκαν με τα σπιτάκια. Έγιναν υπέροχα δεντρόσπιτα ! Τα σιδερένια κάγκελα μεταμορφώθηκαν σε κυματιστούς αμμόλοφους. Σκαρφαλώσαμε πάνω και πριν προλάβουμε να δούμε στην άλλη πλευρά κυλούσαμε με τούμπες. Τούμπες τούμπες

τούμπες και μπλουμ στη θάλασσα. Ναι , στη θάλασσα. Η μαγεμένη μας αυλή, έχει τώρα και θάλασσα. Από την τσουλήθρα κυλάμε πάνω σε μια βάρκα και πλέουμε στο νερό, σαν τραμπάλα. Πόσο υπέροχα είναι όλα ! Τέτοιο παιχνίδι δεν μπορούσαμε να το φανταστούμε ποτέ ! Ξαφνικά ακούσαμε πλατσουρίσματα ! Γυρίσαμε όλοι προς το πέλαγος και τι να δούμε ! δελφίνια κολυπούσαν κουβαλώντας παιδάκια στη ράχη τους. Όταν έφτασαν κοντά μας, καταλάβαμε ότι ήταν ταλαιπωρημένα . Η Γιώτα είπε ότι πρέπει να τα βοηθήσουμε να κατέβουν. Τα μεταφέραμε στα δεντρόσπιτα και μοιραστήκαμε το νερό και το φαγητό, που είχαμε στην τσάντα μας. Δεν μπορούσαμε να καταλάβουμε τη γλώσσα τους. Τα δελφίνια μίλησαν. Ήταν η γλώσσα της αγάπης, που όλοι καταλάβαμε. Μας εξήγησαν ότι τα παιδιά ήρθαν από μια

πολιτεία μακριά, γιατί τους έδιωξε ο γίγαντας. Είχαν κι αυτά όμορφες αυλές και σχολεία, αλλά τώρα όλα χάθηκαν Και ντριννν ! ακούστηκε το κουδούνι για την τάξη.

Τότε η Χριστίνα αναρωτήθηκε τι θα γίνουν οι καινούργιοι φίλοι μας. Όλα τα παιδιά με μια φωνή ζήτησαν να μπούμε όλοι μαζί στην τάξη. Μπήκαμε, λοιπόν, ξανά στο σύννεφο, για να επιστρέψουμε μέσα στο σχολείο. Και τότε έγινε κάτι παράξενο. Τα παιδιά των δελφινιών δεν μπορούσαν να περάσουν δεν τους άφηνε το γκρίζο σύννεφο. Κοιταχτήκαμε για λίγο όλοι μεταξύ μας ξαφνιασμένοι. Ευτυχώς η φωνή του Άγγελου μας έδωσε δύναμη : “ας πιαστούμε όλοι μεταξύ μας χέρι – χέρι “ .

Και πράγματι όλοι μαζί κάναμε τη πιο μεγάλη και τη πιο δυνατή αλυσίδα αγάπης και ορμήξαμε μέσα στο σύννεφο. Απίστευτο ! Το σύννεφο άρχισε να βρέχει. Όμως όχι βροχή άρχισε να βρέχει συναισθήματα. Αγάπη, φιλία, αλληλεγγύη έπεφταν ασταμάτητα σαν κομφετί πολύχρωμα. Και το σύννεφο διαλύθηκε μονομιάς